

Позивний Шостка

Богдан Привалко

Пам'яті Максима Гоя

Максим пам'ятав вокзал найпершим відчуттям в житті. Самий ранній спалах: набіг приємний бриз, який колихнув вершини кленів, і крізь густе листя гарячий промінь лизнув його щоку, око, лоб і швидко зник в мереживі. Однак з тої самої миті розпочався його власний чудесний фільм про життя.

Кленова роща завжди була альтернативою залі очікування, а ще чудовим парком розваг. Запрокинувши голову і обертаючись, розкинувши руки, дивлячись на калейдоскоп смарагду і світла, дуріли діти, а мати ледь встигала вхопити свого до падіння в чистому одязі в зелену соковиту траву.

Сміттевик у формі пінгвіна тягнув до себе, змушуючи неодмінно смачно вхопити його долонею.

— Не чіпай! — смикнула мати. — Зараза!

Запах вугілля, мазуту і деревини охопив платформу вокзалу. Із серйозним червоним обличчям тепловоз Конотопського депо Південно-Західної залізниці і чотири веселі синьо-зелені вагони проскочили повз платформу.

— Як завжди, перетягнув! — роздратовались навколо люди.

Заворушився строкатий натовп турецьких світерів і фіолетово-зелених спортивних костюмів, навздогін потягу, із сумками в клітинку, щосили перлись у вагон через вікна.

Минали останні дні літа. Позаду — місяць у Євпаторії. Звідти — важкий кульок каміння і ракушок. А потім підготовка до школи: аби як замучений список літератури, від сліз зморщені зошити з математики, і дві репетиторки, що були також доведені до сліз.

Тим табором керував дід, ветеран війни та малолітній партизан у минулому, і дарма бабуса бубоніла за хитрощі та ухилення від наук: тепер замість діда партизаном був його онук.

Мати приїхала забирати сина в Київ у школу. То була серйозна справа.

В безладі цієї посадки вдалось зайняти місця біля протилежного від вокзалу вікна.

На пероні дідусь та бабуся. Він — поважна постать в блакитній сорочці і одній з незліченної колекції солідних краваток, прасованих штанях моди Відлиги. Чудова сива зачіска. Часто суворий та незламний — зараз лагідно посміхається та робить "пока-пока" рукою. Іншою — тримає під руку бабусю — маленьку, гарненьку у квітковому платтячку. Вони вже 67 років разом.

Ми по черзі висимо у вікні з тої сторони вагону, де вони.

На сусідній колії, там, де ми встигли зайняти місця, — довгий потяг із одноманітних вагонів без дахів.

Поштовх — удар!

З платформи наші кажуть, що тепловоз об'їхав та приєднався із західної сторони.

— Шановні пасажери! Грвхшш. Шшш.х. Наступна — Терещенківська! — з-під стелі хрустіло та шипіло.

— Приїдемо — подзвонимо!

— Ми чекатимемо!

Ривком вокзал поволі пішов вліво.

В сусідньому купе вже давно святкували і пахло куркою.

Починалась нова пригода Максима.

Шшшш! Грхчш! — погрожувала всіма карами Небесними стеля.

— ХрШшш... Штраф 10 гривень!